

Odložte dřívější způsob života, staré lidství, které hyne klamnými vášněmi, obnovte se duchovním smýšlením, oblečte nové lidství, stvořené k Božímu obrazu ve spravedlnosti a svatosti pravdy. (Ef 4,22-24)

V Praze dne 17. února 2021

Milé sestry a bratři,

venku mrzne, až praští, ale jak známo, existuje rozdíl mezi teplotou, kterou naměříme na našem teploměru, a naším pocitovým vnímáním. Dočíst se můžeme, že na subjektivní vnímání zimy má vliv především vlhkost. To znamená, že nám může být daleko větší zima při mínus 5° Celsia nežli při mínus 10° Celsia, pokud je vyšší vlhkost vzduchu. Dalším fyzikálním faktorem, který ovlivňuje to, jak moc mrzneme, je vítr. Ten může značně urychlit ztrácení tělesné teploty. Proto existuje pojem zdánlivá teplota či pocitová teplota.

Tak trochu mně to připomnělo hru Járy Cimrmana „Dobytí severního pólu“, kde účastníky české expedice sužoval stále větší a větší mráz. Jednoho rána klesl teploměr tak hluboko, že nemohli najít rtuť. Ovšem teprve po patnáctiminutovém zahřívání trubice dechem, rtuť vylezla na mínus 50° Celsia. Takový mráz je ale pro našince přímo vražedný, a proto dalším dýcháním vyhnali teplotu na mínus 42° Celsia, což už se dalo vydržet. Inu také pocitová teplota, řeklo by se...

Když jsem byl malé dítě, maminka mi v zimě říkala, abych se teple obléknul, vzal si čepici, rukavice, teplou bundu a boty. Myslel jsem si, že existuje teplé oblečení, které mě v zimě zahřívá, ale teprve později jsem pochopil, že tomu tak není, že existuje pouze takové oblečení, které nepropouští tak snadno a rychle moji vlastní teplotu. Jsem to já, kdo produkuji teplo a jde o to, abych o ně nepřišel. V letních měsících to není takový problém, dokonce se občas musím i schladit, ale v zimě si na to musím dát velký pozor.

Píšu o tom v tuto zimní dobu proto, abychom si i v oblasti duchovní dali pozor na teplotu, která je kolem nás, ale ještě více na naše pocitové vnímání tepla, a zohlednili fakt, že každému z nás byl dán do těla nejen krevní oběh, ale také dar Ducha svatého. Dokud žijeme, hýbeme se a dýcháme, jsme to my, kdo svou činností produkujeme teplo – i to duchovní. Ovšem nejen sobecky pro sebe, ale i pro druhé! Zůstaneme-li ještě u tepla měřitelného na teploměru, naše prázdná modlitebna se mnohem víc a dříve vyhřeje na snesitelnou teplotu, když je nás v sále plno, než když je nás tam pouze pár techniků a sloužících slovem či hudbou. A samozřejmě to znáte i z vašich nejbližších vztahů, kdy se k vám v tomto mrazivém čase přitulí malé dítě, nebo vaše žena či muž. Jeden druhému předáváte tak potřebné teplo a je vám lépe, stačí se třeba jen chytnout za ruku.

S duchovním teplem a naší křesťanskou vřelostí je to stejné. Abychom nepřišli o to, co nám bylo dáno do našeho života, musíme se dobře oblékat a hýbat. Apoštol radí sundat ze sebe oblečení, které teplo neudrží. Máme sundat staré lidství a obléknout se v Pána Ježíše Krista (Ř 13,14), tedy navléknout na sebe ono nové lidství, které teplo Ducha svatého nepropouští (Ef 4,24). Konkrétně pak Pavel myslel toto: *Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. (Ko 3,12)* A Petr dodává: *Všichni se oblečte v pokoru jeden vůči druhému, neboť Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost. (1Pt 5,5)* Jak už jsem napsal výše, ještě je k tomu třeba pohyb, na myslí mějme modlitby, péči o druhé, čtení Písma a samozřejmě hodně zahřeje i chůze do shromáždění. Když to ale nejde v plnosti, tak alespoň se připojit na internet a po bohoslužbách být spolu na zoomu.

Pán s vámi a přeji vám hodně tepla i toho duchovního, váš

Bronislav Matulík